

Sygn. akt IV U 553/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 maja 2018 r. w S.

odwołania P. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 1 czerwca 2017 r.

Nr (...) - (...)

w sprawie P. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o należności z tytułu składek

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za miesiąc czerwiec 2008 roku, za miesiąc lipiec 2008 roku, za okres od miesiąca września 2008 roku do miesiąca lutego 2009 roku w łącznej kwocie 1.338,50 (jeden tysiąc trzysta trzydzieści osiem 50/100) zł, w tym z tytułu składek – 762,90 (siedemset sześćdziesiąt dwa 90/100) zł, odsetek – 528,00 (pięćset dwadzieścia osiem) zł, kosztów upomnienia – 47,60 (czterdzieści siedem 60/100) zł oraz ubezpieczenie zdrowotne za miesiąc czerwiec 2008 roku, za miesiąc lipiec 2008 roku, za okres od miesiąca września 2008 roku do miesiąca lutego 2009 roku w łącznej kwocie 2.943,53 (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści trzy 53/100) zł, w tym z tytułu składek – 1.696,13 (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt sześć 13/100) zł, odsetek – 1.177,00 (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt siedem) zł, kosztów upomnienia – 70,40 (siedemdziesiąt 40/100) zł podlegają umorzeniu.

Sygn. akt IV U 553/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963 ze zm.) w zw. z art. 1 ust. 13 pkt 2 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012 r. poz. 1551)- zwaną dalej ustawą abolicyjną- odmówił ubezpieczonemu P. Ł. umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za czerwiec 2008 r., lipiec

2008 r., za okres od września 2008 r. do lutego 2009 r. w łącznej kwocie 1.338,50 zł, w tym z tytułu składek 762,90 zł, odsetek 528 zł, kosztów upomnienia 47,60 zł oraz składek na ubezpieczenie zdrowotne w tych samych okresach w łącznej kwocie 2.943,53 zł, w tym z tytułu składek 1.696,13 zł, odsetek 1.177 zł oraz kosztów upomnienia 70,40 zł. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, iż w obowiązującym 12-miesięcznym terminie, upływającym z dniem 11 stycznia 2016 r., P. Ł. nie uiszczył należności z tytułu kosztów egzekucyjnych naliczonych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w S.. Okoliczność ta, w myśl art. 1 ust. 10 ustawy abolicyjnej wyklucza umorzenie spornych należności.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony, który podnosił, iż zgodnie z zawartym z ZUS układem ratalnym, spłacił w terminie (tj. w drugiej połowie października 2016 r.) wszystkie uzgodnione raty. P. Ł. wskazał, iż uiszczył również należności z tytułu kosztów postępowania egzekucyjnego, co zostało potwierdzone w rozmowie telefonicznej z pracownikami ZUS oraz urzędu skarbowego. Ubezpieczony utrzymywał, iż nie był informowany o konieczności zapłacenia kosztów postępowania egzekucyjnego w urzędzie skarbowym w terminie podanym przez organ rentowy, tj. do 11 stycznia 2016 r. Gdyby bowiem posiadał wiedzę o powyższym obowiązku, to należność tę uregulowałby w terminie.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wnosił o jego oddalenie. Powołując się na brzmienie art. 1 ust. 8 ustawy abolicyjnej organ rentowy argumentował, iż nie ma obowiązku wskazywania konkretnych kwot należności niepodlegających umorzeniu. Powinien natomiast wskazać, jakie są warunki umorzenia, a ZUS wypełnił powyższy obowiązek.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony P. Ł. w dniu 28 października 2014 r. złożył do (...) Oddział w S. wniosek o umorzenie należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek w związku z prowadzoną przez niego do dnia 31 stycznia 2012 r. pozarolniczą działalnością. Rozpoznając ten wniosek, organ rentowy wydał w dniu 8 grudnia 2014 r. decyzję, w której określił wysokość należności na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne. Jednocześnie ZUS wskazał, iż warunkiem umorzenia powstałych należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji. Decyzja ta została doręczona ubezpieczonemu w dniu 10 grudnia 2014 r. i stała się prawomocna z dniem 11 stycznia 2015 r.

Decyzją z dnia 2 grudnia 2016 r. organ rentowy umorzył należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za czerwiec 2008 r., lipiec 2008 r., za okres od września 2008 r. do lutego 2009 r. w łącznej kwocie 1.338,50 zł, w tym z tytułu składek 762,90 zł, odsetek 528 zł, kosztów upomnienia 47,60 zł oraz składek na ubezpieczenie zdrowotne w tych samych okresach w łącznej kwocie 2.943,53 zł, w tym z tytułu składek 1.696,13 zł, odsetek 1.177 zł oraz kosztów upomnienia 70,40 zł. W uzasadnieniu ZUS podał, iż ubezpieczony w dniu 10 października 2016 r. opłacił należności niepodlegające umorzeniu i na dzień wydania tej decyzji nie posiada on innych należności niepodlegających umorzeniu.

Następnie, organ rentowy z urzędu wszczął postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z 2 grudnia 2016 r. Postępowanie to zakończyło się wydaniem w dniu 31 marca 2017 r. decyzji stwierdzającej nieważność decyzji z 2 grudnia 2016 r. ZUS wyjaśnił, iż w wyniku przeprowadzonej ponownej analizy stwierdził, iż w aktach sprawy znajduje się pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. z 8 listopada 2016 r. zawierające informację, że koszty egzekucyjne naliczone od należności niepodlegających umorzeniu zostały uiszczone przez ubezpieczonego 13 października 2016 r., a zatem z przekroczeniem 12-miesięcznego terminu liczącego od uprawomocnienia się decyzji z 8 grudnia 2014 r., który upływał z dniem 11 stycznia 2016 r.

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 czerwca 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne (akta ZUS).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Stanowisko organu rentowego jest błędne, co z kolei powoduje zmianę zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy zauważa, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, warunkiem koniecznym odmowy umorzenia należności na podstawie ustawy abolicyjnej jest wskazanie w decyzji określającej wysokość należności na ubezpieczenia społeczne oraz ubezpieczenie zdrowotne (tj. w decyzji z dnia 8 grudnia 2014 r.) zarówno kwoty składek podlegających umorzeniu jak i należności niepodlegających umorzeniu, które ubezpieczony powinien spłacić w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji. Taki pogląd wyraził m. in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu do wyroku z dnia 18 kwietnia 2018 r. III AUa 100/18 LEX nr 2488753.

Niezależnie od powyższego stwierdzenia wymaga, iż ubezpieczony spełnił warunek wynikający z art. 1 ust. 10 ustawy abolicyjnej, a mianowicie uregulował wszystkie należności niepodlegające umorzeniu. Sporne koszty egzekucyjne naliczone przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. zostały bowiem uregulowane w dniu 13 października 2016 r. (informacja z dnia 8 listopada 2016 r.- akta ZUS), czyli jeszcze przed wydaniem decyzji z dnia 2 grudnia 2016 r. o umorzeniu należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. Tymczasem wynikający z art. 1 ust. 11 ustawy abolicyjnej 12-miesięczny termin na spłatę należności niepodlegających umorzeniu, ma instrukcyjny charakter. A zatem, okoliczność jego przekroczenia nie przekreśla zasadności roszczenia ubezpieczonego, który przed wydaniem decyzji umarzającej należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne opłacił wszystkie należności niepodlegające umorzeniu. Na marginesie jedynie nadmienić należy o wątpliwościach Sądu co do prawidłowości wydania przez, działającego z upoważnienia Prezesa ZUS, Zastępcę Dyrektora (...) Oddział w S., a zatem organu będącego autorem decyzji z dnia 2 grudnia 2016 r., rozstrzygnięcia z dnia 31 marca 2017 r. o stwierdzeniu nieważności decyzji z dnia 2 grudnia 2016 r.

Wobec powyższego, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak wyroku.